

JOAN JOU*

S'ha cremat un món rural



Quan el 18 de juliol es va calar foc, quasi simultàniament, a dos punts de la Catalunya central (Castellnou de Bassella i Aguilar de Segarra), ningú no es pensava que serien tan devastadors i virulents com els dels anys 1986 i 1994 a comarques properes. Hi havia moltes circumstàncies adverses que es van sumar a errors de comandament i a decisions desencertades, algunes per excessiva confiança i algunes per ignorància sobre l'evolució del foc; a més s'hi va afegir el focus de Cardona que es va unificar amb el d'Aguilar, que va convertir-se, així, en el gran incendi del 1998.

Realment, després dels focs del 1994, tan marcats en la memòria encara, prou temíem que es tornessin a repetir, però ha sorprès tothom que hi hagin tornat. Ara ja no dubtem gens que ens podem quedar sense boscos en un previsible termini de pocs anys, si no s'admet que hi podem fer quelcom més del que s'ha fet fins ara.

S'ha repetit un incendi important i la reacció posterior d'uns afectats indignadíssims, amb uns ciutadans que en comparteixen l'angoixa i uns polítics que parlen d'una qüestió sense entendre-hi gens i que interpreten un incendi rural en clau urbana, amb l'esperança d'obtenir del seu discurs un rendiment electoral. El debat al Parlament fou seguit per una minoria: la societat urbana feia vacances i la rural prou maldecaps tenia a tornar a començar. Als polítics, no se'ls cremava res, en tot cas alguns vots, i a això varen dedicar la seva tasca. Tan absents se'n sentien que, una volta aprovades les resolucions, tenen dificultats per interpretar-les.

Com que per aquest camí ja veiem on podem arribar, trio el més pràctic, el que ens haurem de marcar nosaltres mateixos. Tot aquest procés és d'execució ràpida, s'han de fer moltes coses en poc temps, i les ocasions de fer errades sovintegen; a més l'estat anímic no hi acompanya i la visió de la realitat es distorç inconscientment. Faig aquestes precisions per arribar al punt decisiu del plantejament sobre el futur, un punt en què s'ha de decidir l'orientació de les activitats professionals de la persona, família, empresa, etc. La major o menor afectació i la part del pa-

trimoni destruït ja ens indicaran el punt de partida; després caldrà posar sobre la balança els possibles ajuts, l'endeutament, els recursos humans i materials i també la il·lusió que no s'ha de perdre.

Els sindicalistes de la Unió de Pagesos hem apostat per dirigir els nostres esforços a reparar primerament els danys i a orientar seguidament la planificació futura. Tot això amb la finalitat primordial que ningú no hagi de plegar de pagès ni renunciar a una manera de viure lliurement escollida i absolutament necessària per al país. Volem mantenir el territori amb població rural, diversificada, ocupada i protagonista d'un ventall d'activitats complementàries, a més de les típicament agràries, que arrelin com ho havien fet abans del foc.

S'ha viscut una tragèdia, en la memòria hi ha material per a reflexionar, hi ha responsabilitats, la reconstrucció dels fets obren interrogants sobre les decisions i actuacions de les institucions oficials que varen intervenir-hi. No sabem si ens en sortirem, de modificar actituds amb vista a incendis futurs, però sabem que després d'un dia en ve un altre i que treballarem perquè cada un sigui millor que no pas l'anterior. És la reflexió de futur que com a missatge llancem a la societat en general que ha viscut els focs amb preocupació. Hi ha

hagut morts, ferits físics i ferits morals que no oblidaran mai que un dia es va parar el temps i l'arrencada va ser costosa, però decidida, amb l'esperança que el futur compensés adequadament cadascú en la mesura que s'ho mereix.

Els pagesos que ara han sofert el foc ja han suportat i superat sequeres, pedregades, aiguats, pestes, preus ruïnoses, dictadures, decrets, injustícies, incomprensió... Si no han abandonat fins ara, ja no ho faran, i a més són necessaris: una part de Catalunya no pot prescindir-ne, no seria igual, però això sí, no volen estar sols, volen la comprensió i el respecte dels altres ciutadans i dels seus representants polítics, no tan sols quan s'acosten eleccions.

**Responsable del sector forestal d'Unió de Pagesos de Catalunya*

“Els pagesos no volen estar sols, volen la comprensió i el respecte dels altres ciutadans i dels seus representants polítics, no tan sols quan s'acosten eleccions.”